

DE LIEFDE BEGRAVEN

Een dialoog

door

Peter de Baan

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE LIEFDE BEGRAVEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **PETER DE BAAN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2023/0220/010
ISBN 9789038516769

© 2023 Toneelfonds J. Janssens

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 3 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: TDI-Agency - Amsterdam

PERSONAGES

(1 dame – 1 heer)

HIJ:

ZIJ:

DECOR

Het toneel is leeg. Er staat een bed, een bank en een half drumstel. Aan de zijkant staat een tafel met rekwisieten. De acteurs gaan nooit af en richten zich af en toe direct tot het publiek.

(Stemmige muziek. Hij komt op met een dode hond en legt die midden op het toneel. Hij knielt neer bij de hond. Zijn telefoon gaat.)

ZIJ: Met mij.

HIJ: Met wie?

ZIJ: Doe niet zo flauw, met mij.

HIJ: Oké.

ZIJ: De bazin van Boris.

HIJ: Ja

ZIJ: De vrouw met wie je vier jaar een hartstochtelijke verhouding hebt gehad.

HIJ: Vier en een half.

ZIJ: Jezus, zo lang.

HIJ: Waarvan drie hartstochtelijk.

ZIJ: Wat deden we die laatste anderhalf jaar dan?

HIJ: Zeiken en zeuren.

ZIJ: Ik kan me toch ook een paar hele leuke momenten herinneren.

HIJ: Waarom bel je?

ZIJ: Het spijt me voor jou dat jij je zin niet kreeg.

HIJ: Waarom bel je?

ZIJ: En het spijt me voor mij, dat jij het daarom uitmaakte.

HIJ: Waarom bel je?

ZIJ: Ik ben te laat.

HIJ: Daarom bel je.

ZIJ: En het wordt nog later. Iets met pech met de auto. Sta langs de kant van de weg. Wegenwacht kan ieder ogenblik komen.

HIJ: Moet je nog lang?

ZIJ: -----

HIJ: Moet je nog lang rijden, als de wegenwacht je auto gemaakt heeft?

ZIJ: Nee, half uurtje.

HIJ: Bel maar, als je auto het weer doet.

ZIJ: Oké.

(Ze hangen op. Hij gaat weer bij Boris zitten. Er wordt na een tijd weer gebeld.)

HIJ: Rij je weg?

ZIJ: Bijna. Is het een leuk bed and breakfast?

HIJ: Ik ben alleen hier.

ZIJ: Maar de eigenaars zijn er toch wel?

HIJ: Nee, ze hadden de sleutel onder een bloempot gelegd, ik had vooruitbetaald.

ZIJ: Ja, je krijgt de helft. Je moet maar zeggen hoeveel het is.

HIJ: We hebben twee kamers.

ZIJ: Was er geen kamer met twee gescheiden bedden?

HIJ: Nee. Jij betaalt gewoon je eigen kamer.

ZIJ: Duidelijk.

HIJ: En het ligt pal naast de boerderij van Boris, maar dat is geen boerderij meer. Daar wonen nu stadse mensen, maar dit is nog echt een boerderij.

ZIJ: Maar boeren werken toch altijd?

HIJ: Zij kennelijk niet, misschien hebben ze een bijbaantje.

ZIJ: Wie?

HIJ: De boer en de boerin. Is hij matroos op de boot naar Schiermonnikoog, als het druk is.

ZIJ: En werkt zij in een lingeriewinkel in Groningen.

HIJ: Kan ze beter doen in een winkel voor orthopedische hulpmiddelen.

ZIJ: Wat?

HIJ: Steunkousen, rollators, spataderbanden, dat soort dingen. Is een groeimarkt hier. Veel oude mensen. Met lingerie hou je op als vrouw. Echte mooie, beetje geile, dure lingerie, dat stopt. Met steunkousen word je oud, ga je dood. Er gaan veel mensen dood hier.

ZIJ: Hoe is 't met Boris?

HIJ: Die is dood.

(Zij zegt nog iets door de telefoon, ze heeft die wel bedekt, maar kennelijk niet goed genoeg.)

Wie is dat?

ZIJ: Wie?

HIJ: Wie je dag zegt.

ZIJ: Oh, de man van de wegenwacht. Hij heeft het gemaakt, was niks natuurlijk. Ben nu echt over een half uurtje bij je.

HIJ: Aardige man?

ZIJ: Wie?

HIJ: Die man van de wegenwacht.

ZIJ: Ja, gewoon, gewoon een man, niks bijzonders.

HIJ: Kunnen heel nuttig zijn.

ZIJ: Wie?

HIJ: Mannen.

ZIJ: Soms ja. Tot zo.

HIJ: Ja, tot zo. Oh, wacht, ze hebben hier een drumstel, nou ja een half drumstel. Spelen ze natuurlijk op zondag op als zij dan zo'n pikant lingersetje aan heeft.

HIJ: *(speelt wat stichtelijks)*

Oh, Heer, almachtige Heer, neem me

Neem me, zo hard U wil

Hard, hard en toch barmhartig.

(Ze moet ontzettend lachen. Hij richt zich tot het publiek.)

Die hond, Boris, was zo'n beetje het bewijs van onze liefde of misschien ook wel het uithangbord. Kijk, we hebben samen een hond, dus we houden van elkaar. We waren een paar dagen in Schiermonnikoog geweest. Hadden het eiland, denk ik wel twee keer rondgelopen, terwijl we toch ook veel in bed lagen. We kenden elkaar net. Toen we met de boot teruggingen, wilden we nog niet naar huis. Dus zijn we gewoon een beetje gaan rondrijden hier. Eindeloos boerenland. Het regende. En toen zagen we dat bord op het erf van een boerderij. Puppy's te koop. Alleen het zoontje was thuis, jaar of twaalf. Z'n moeder werkte in de stad bij de Blokker en zijn vader op het land, die kon elk moment thuiskomen.. Nou, die man vroeg niet veel. Ik geloof 50 euro en het leek een rashond. En toen maakten we de afspraak, dat, als die doodging, we hem hier weer zouden begraven. Dat vonden we heel organisch toen en ook wel romantisch. De boer vond het gek, maar hij vond het ook goed. Vandaar, dat we hier nou zijn. Maar toen ik vanmiddag langs ging, bleek die boer er niet meer te wonen. Nieuwe mensen, werken in de stad. Hebben die hele boerderij verbouwd. Stonden op het punt op vakantie te gaan, kwam dus niet echt goed uit. Maar het mocht ook niet van de wet, zei de man. Gezelschapsdieren – zo noemde hij het, Boris was geen hond, maar een gezelschapsdier –moesten officieel begraven worden. Dat kan via speciale gezelschapsdierenbegravenisondernemers - ik heb ze vanmiddag geteld, dat zijn 38 letters in een woord, dat past niet op een gewoon scrabblebord. En ik zei, dat ik die afspraak met de vorige eigenaar had en dat hij moreel gezien de plicht had die afspraak te respecteren. Daar was hij het totaal niet mee eens, dat was juridisch gezien ook een redenering, die geen standhield en even later doet hij gewoon de deur dicht. Sta ik daar met dooie Boris in mijn armen voor de matglanzende voordeur van de boerderette van een ontzettende lul.

We gaan hem dus begraven, daarom zijn we hier. Ik bedoel we zijn exen, maar dan kan je zo'n afspraak toch nog wel nakomen. Denk ik, hoop ik.

(Zij komt op en heeft modder aan haar handen. Hij wil haar omhelzen.)

ZIJ: Nee, eerst even mijn handen wassen, anders kan ik niet kussen, niet echt kussen.

HIJ: Tweede deur rechts.

ZIJ: *(Gaat af, komt met schone handen terug en schut die droog terwijl ze oploopt. Hij doet de beweging na, ze hebben een muzikaal onderonsje.)* In mijn kamer hangt de kus.

HIJ:

ZIJ: Die beroemde foto van vlak na de oorlog. *(Gaat weg en komt terug met de foto.)* Zie je. Die houding van die vrouw vind ik zo mooi, zo vol overgave.

HIJ: Laat maar even aan de mensen zien, dan weten ze waar we het over hebben, of liever, waar jij het over hebt.

ZIJ: Weet je dat die geposeerd is?

HIJ:

ZIJ: Iedereen vindt hem altijd zo mooi spontaan getroffen, maar vlak voor zijn dood

heeft de fotograaf bekend, dat 'ie geënceneerd is. Nee, ik moet het anders zeggen, hij zag die kus en heeft toen gevraagd of ze het nog een keer wilden doen, maar dan vlak voor het terras. Kon hij een goede instelling kiezen. Is goed gelukt. Ik denk, dat, als je passie kan herhalen, dat je dan een gelukkig mens bent.

HIJ: Kan je geluk herhalen? Ik bedoel, als je passie volgens jou kan herhalen, kan je geluk misschien ook wel herhalen.

ZIJ: Nee, dat is iets anders.

HIJ: Zie je, hij heeft gewoon een peuk in zijn hand.

(Zij kijkt.)

ZIJ: Verdomd.

HIJ: Hij rookt en hij kust, dat waren nog eens tijden. Ja *(tegen publiek)* dat kunnen jullie niet zien, maar hij houdt een sigaret verborgen in zijn handpalm. 1950.

ZIJ: Iedereen rookte toen. Maar als je als vrouw op straat rookte, was je toch een beetje een hoer, vertelde mijn moeder.

HIJ: Dus deed zij het?

ZIJ: Nee, dat durfde zij helemaal niet. *(Ze loopt naar Boris en kijkt naar hem.)*

ZIJ: Hij is helemaal stijf.

HIJ: Ja, hij is dood.

ZIJ: En hard, zijn ogen zijn zo dof. Maar hij glanst nog wel. Heb je iets met hem gedaan?

HIJ: Nee, ik heb hem in een deken gewikkeld.

ZIJ: Weet je nog de eerste keer dat je hem droeg, toen we hem net gekocht hadden? Was zo ontzettend ontroerend. Ik dacht nog, die is verliefd op die hond dan op mij, terwijl we toen erg verliefd waren. Weet je dat nog?

HIJ: Ja, ik was heel blij met Boris.

ZIJ: Je had me toen net verteld, toen we in de auto zaten, dat je als kind zo graag een hond wilde hebben en dat dat niet mocht van je ouders. En dat je toen je tien was of zo, jij je ging gedragen als een hond. Je lag op de grond, blafte alleen en sprong tegen mensen op. En dat je ouders je toen maar een hond gegeven hebben. En toen we dat bord zagen bij die boerderij zei jij: "Zullen we er een nemen?" En ik was zo verliefd op je toen. Ik had dat hele nest mee naar huis genomen, als jij het gewild had.

HIJ: Maar we besloten het toch samen. We hebben het er toch heel lang over gehad om het samen te doen.

ZIJ: Nee hoor, jij besloot en ik volgde je. Als een hondje. Jij zorgde ook meer voor hem. Toen we samen waren en later, als ik dan belde om te vragen of Boris nog wat langer bij jou kon blijven, had ik het gevoel, dat je dat nooit erg vond.

HIJ: Ja, ik hield meer van hem, denk ik.

ZIJ: Jij zorgde meer voor hem.

HIJ: Is dat niet hetzelfde?

ZIJ: Nee. Ik heb, geloof ik, het laatste half jaar helemaal niet meer voor hem gezorgd.

HIJ: De laatste tien maanden.

ZIJ: Echt? Sorry. Weet je, als ik wel eens verdrietig was en alleen of verdrietig, omdat ik alleen was - jij was ergens - dan zocht ik troost bij Boris. Keek ik in die trouwe hondenogen en hij keek me dan zo intens aan, dat ik gewoon moest huilen en dat luchtte dan weer op. Geen man, die me zo kon troosten. Wanneer begraven we hem?

HIJ: We mogen hem niet begraven. Niet op het terrein van de boer. Die nieuwe eigenaar reageerde zo lullig, dat ik op een gegeven moment zei "Laat ook maar." Toen ben ik weggegaan.

ZIJ: Was toch afgesproken.

HIJ: Maar niet met hem, zei die.

ZIJ: Kon je niet een beetje slijmen. Sentimenteel verhaal over twee exen, die hun laatste herinnering aan hun liefde plechtig willen begraven.

HIJ: Had ik geen zin in.

ZIJ: Wat doen we dan hier? Ik bedoel een weekendje met mijn ex vind ik best leuk, maar misschien hadden we dan een andere plek kunnen uitzoeken. Zo slecht was het nou ook weer niet tussen ons. In ieder geval een hele tijd niet. Weet Vera, dat je hier bent?

HIJ: Ja.

ZIJ: Vanwege Boris.

HIJ: Ja.

ZIJ: En weet ze ook dat ik hier ben?

HIJ: Nee.

ZIJ: Waarom niet?

HIJ: Omdat ik haar wil sparen.

ZIJ: Is ze zwanger?

HIJ: Nee.

ZIJ: Waarom wil je haar dan sparen? Kunnen we net zo goed even gaan neuken.

HIJ: En als ik ja zeg?

ZIJ: Zeg ik als een klassiek meisje nee.

HIJ: En bedoel je ja?

ZIJ: Dat weet ik niet, dat moet jezelf uitzoeken. Nee, we doen het niet. Is te klassiek, te voor de hand liggend. We liggen straks in onze rechtvaardige eenpersoonsbedjes.

HIJ: Tweepersoons.

ZIJ: Mooi, is nog eenzamer en dan denken we, waarom alleen en dan denken we ook, wat verstandig. En ook: wat rook die lekker. Wat was die weer ouderwets eigenwijs en waarom is die zo aantrekkelijk, terwijl die niet echt mooi is. Vind je mij nog aantrekkelijk, anders is het niet spannend natuurlijk.

HIJ: Objectief gezien ben je nog heel aantrekkelijk.

ZIJ: Objectief gezien?

HIJ: Ja

ZIJ: Dat is al heel wat. Vind je Vera aantrekkelijk?

HIJ: Lijkt me niet zo'n goed gespreksonderwerp voor ons.

ZIJ: Waarom niet?

ZIJ: Ik vind Vera aantrekkelijk. Tenminste de twee keer dat ik haar gezien heb, vond ik haar heel aantrekkelijk. De eerste keer was in die oude bioscoop. Jullie zaten beneden in de zaal en ik zat op het tweede balkon. Eerst was ik jaloers, verdomme, ze is nog mooi ook. Maar later vond ik dat wel een troost. Stel je voor, dat ze lelijk was geweest of een aanstelster, die veel te hard lacht, had ik een ex met een slechte smaak gehad, was ik vier jaar die slechte smaak geweest.

HIJ: Vier en een half.

ZIJ: Nog erger. Ik heb heel weinig van die film meegekregen toen. Jullie zaten aan het gangpad en een beetje in het licht. Van die lichtjes, die aan de buitenste stoelen vastzitten, zodat je niet struikelt en ik maar denken, waarom zit ik niet in dat licht?

HIJ: Moet een tijd geleden zijn. We gaan eigenlijk nooit meer naar de film.

ZIJ: Zonde.

HIJ: Ja.

ZIJ: En jullie hebben nog geen eens kinderen.

HIJ: ...?

ZIJ: Hoor je toch altijd, dat als je kinderen hebt, je nergens meer toe komt. Je moet nu nog even profiteren. Gaan jullie nog wel naar dat huis in Noord-Spanje op vakantie? Vond ik een te gekke plek en Boris ook.

HIJ: Vera houdt niet zo van Noord-Spanje.

ZIJ: Ik vond het fantastisch. Het regende er wel vaak. Houdt Vera niet van regen? Sorry. Ik heb toen nog gewacht, tot jullie de bioscoop uitkwamen. Om te kijken of ze echt mooi was. En dat was ze.

HIJ: Was dat de tweede keer?

ZIJ: Wat?

HIJ: Dat je haar zag.

ZIJ: Oh. Nee. De tweede keer was in de dierentuin.

HIJ: Vera gaat nooit naar de dierentuin, daar houdt ze niet van.

ZIJ: Ik weet toch zeker, dat zij het was. (*Stilte*) Of misschien ook niet. Ruik jij iets?

HIJ: Nee.

ZIJ: Echt niet?

HIJ: Nee.

ZIJ: Ik ruik Boris, Boris begint te ruiken.

HIJ: In het begin keek ik enorm tegen je op, dat weet ik nog goed.

ZIJ: Ik had je een gebroken been gereden. Je keek op tegen de vrouw, die zo stom uit het parkeervak stootte, dat als jij niet een volle kar met boodschappen had

geduwd je waarschijnlijk dood was geweest.

HIJ: Ja, toen ik alleen met dat gebroken been thuis was en jij regelmatig kwam met dvd's, eten en drank, idealiseerde ik je.

ZIJ: Ik wist van louter schuldgevoel niet, wat ik allemaal moest doen. Ik heb, geloof ik, een lening moeten sluiten om die peperdure traiteurmaaltijden en de wijnen, die tenminste door twee wijngidsen waren aangeraden te kunnen kopen.

HIJ: Zolang je heel onverwacht kwam en nog onverwachter wegging idealiseerde ik je. Wat jij deed, was onbelangrijk, het ging om het beeld, dat ik van je maakte. Het idee dat deze vrouw al die moeite deed voor mij. Ik heb je nooit meer zo mooi gevonden als toen.

ZIJ: En wanneer spatte die zeepbel uit elkaar?

HIJ: Toen het allemaal werkelijker werd tussen ons. Toen we afspraken gingen maken. Toen we gingen onderhandelen over dingen.

ZIJ: Wanneer was dat?

HIJ: Eigenlijk vrij snel, na een paar weken.

ZIJ: Dus je bent maar een paar weken verliefd op me geweest.

HIJ: Nee, veel langer. Maar dat gevoel, dat beeld van jou dat je superieur, mooi, intelligent en geestig was, dat duurde maar een paar weken. Gelukkig maar, want het is niet vol te houden.

ZIJ: Was het afgelopen, toen ik je pijpte?

HIJ: Misschien.

ZIJ: Shit. Ik wist het, ik wist, dat ik het niet moest doen. Maar je zat daar zo hulpeloos in die rolstoel met dat ene been stijf naar voren gestoken, ik had al duizend excuses gemaakt, je dingen laten eten, die je nog nooit gegeten had en ik ook niet trouwens en toch bleef ik voelen, dat ik iets goed moest maken. En echt handig is dat niet in zo'n rolstoel. En je zoende zo lekker, dat ik dacht, ik bedoel seks voelde toen als een makkelijker manier om bij je te komen dan al dat praten, die grapjes maken. Ik wist niet zeker of ik het moest doen, maar ik was wel zeker over wat ik deed. Ik wou je, geloof ik, ook laten voelen, hoe goed ik dat kon, beetje trots misschien. Maar vanaf dat moment was ik gewoon een van de velen voor je.

HIJ: Nee, ik bleef verliefd, een beetje onhandig als je verliefdheid dan ophoudt;

ZIJ: En ik dacht alleen maar, dit is te vroeg, ik had moeten wachten, tot je die stoel uit was, dat we gewoon samen hadden kunnen vrijen en tegelijk, laat ik het in godsnaam doen, als iemand het verdient is hij het.

HIJ: Maar jij wilde geen kinderen.

ZIJ: Ik wilde geen kinderen.

HIJ: Iets drinken?

ZIJ: Ik dacht, dat je het nooit zou vragen.

(Hij schenkt twee glazen wijn in.)

Heb je Vera ook geïdealiseerd?

HIJ: Ja, maar ik kende haar al een tijdje, voordat ik verliefd op haar werd, dus dan is het moeilijker.

(Stilte.)

ZIJ: Zijn jullie gelukkig?

HIJ: Ja. *(Stilte)* Denk het wel.

ZIJ: Mooi.

HIJ: Vind je dat belangrijk?

ZIJ: Ja.

(Stilte.)

HIJ: Waarom loog je over de wegenwacht?

ZIJ: Hoezo?

HIJ: Je belde zogenaamd uit je auto, maar het was doodstil, geen verkeer te horen, maar wel een man. Een man, die iets zei, waar jij om moest lachen. En aan je handen zat modder, toen je binnenkwam, geen smeer.

ZIJ: Ik had een lekke band.

HIJ: In een sloot? *(Woedend)* Waarom lieg je? Ik bedoel, we zijn exen, maar dan hoef je toch niet te liegen. Juist dan niet. Ze zijn zo doorzichtig, die kutleugentjes van je. Wat dat betreft ben je geen spat veranderd.

ZIJ: Ook al....

HIJ: ...?

ZIJ: Ook al, dat wilde je toch zeggen, ben je ook al geen spat veranderd. *(Ze twijfelt, of ze verder zal gaan. Dat duurt een tijd, dan tenslotte.)* Wil je het weten? Weet je zeker, dat je het wil weten?

(Hij reageert niet, toch gaat ze door.)

Goed, ik vertel het je. Maar onder een voorwaarde. Je luistert, je geeft geen commentaar, je luistert. Als je iets niet duidelijk is, mag je een open vraag stellen. Ik was bij iemand via Tinder. Je weet, wat dat is, neem ik aan.

HIJ: Ik weet, dat het bestaat.

ZIJ: Dus vandaag, ik wist dat ik naar je toeging in het Noorden, dus ik dacht, ik ga twee uur eerder en dan meld ik me in Leeuwarden. Nou, ik lag goed in Leeuwarden, want ik kreeg zes reacties. De leukste uitgezocht en daar een afspraak mee gemaakt. Eerst in een koffiebar en toen met hem mee naar huis. Het zijn mensen, nou ja, ik kies jongens van zo tussen de 18 en de 25. Ik doe dat nu zo'n half jaar. Soms een keer in de week, maar dan ook weer weken niet. Meestal is het leuk, niet verpletterend of dat ik van mijn sokken geblazen word, maar gewoon leuk. En af en toe niet. Maar seks is voor mij niet zo ingewikkeld, nou ja, dat weet jij en als het niet leuk is, stop ik gewoon snel. Maar je kan er ook helemaal niet aan beginnen. Als ik in zo'n gesprekje vooraf geen enkele tinteling voel, doe ik het gewoon niet. Betaal ik netjes de drankjes en stap weer in mijn auto.

(Het is weer even stil.)

Heb je helemaal geen vragen?

HIJ: Nee.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze